

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
έδρευομεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ενιακόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Τετάρτη Μήν του μηνός,
κανένα νέο γεγονός.

Χίλια διακόσα πενήντα κι' επτά,
κάθα συμάχων τὰ μάλα λεπτά.

Στάς Έλευθεράς έκει σύγκρουσις συμμαχική.

Εύάν ευδοί'στην Βουλγαριά, που πάντα φιλη μένει,
και' στούς συμάχους ρίχνεται σαν Λάμια λιμασμένη.

Κι' ένφ' γενναίως πολεμεί
ν' άρπάξει περισσότερα,
έξαφνα φθάνει μι' ά στιγμή,
που φεύγει γενναϊότερα.

Άκούσετε τών τουφεκίων, τών κανονιων τόν κρότο,
και σφίξετε'στην άγκαλιά
μέ τὰ θερμότερα φιλι'ά
τόν Βούλγαρο τόν άδελφό, τόν σύμμαχο τόν πρώτο.

Φιλήστε την την Βουλγαριά...
σε κάθ' Έλληνική μεριά
χορεύει σαν Άρκοϋδα.

Φιλήστε την την ντροπαλή
καθώς έκεινη μ'άς φιλει
μέ φιλημα του Γιοϋδα.

Τάδελφικά της τὰ σπαθειά
και σήμερα βαθειά βαθειά
'στο χώμα μας καρφόνονται.

Οι Κροϋμοι πάθος δέν κρατοϋν
κι' άπάνω σ' αίματα πατοϋν
και σ' αίματ' άδελφόνονται.

Θέλουν την δάφνη νικητοϋ
εις άρπαγής άγώνα,
που τιμώτερον αυτοϋ
δέν έχουν' στον αιώνα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.

Α΄.

- II. — Άγαπητέ μου Φασουλή, έξέρεις για την Ειρήνη
πότε και πώς θα γίνη;
- Φ. — Όταν υποχωρήσωμεν γενναίως εις βουλάς
μεγάλας κι' ύψηλάς.
Όπόταν τὸ σπαθί μας πιά

δὲν σφίγγωμ' ὅτ' ἔχει,
καὶ βλέπωμ' παληανθηροσιὰ
νὰ πλημμυρῇ μ' ἀδιαντροσιὰ
τὰ γησιὰ μας μέρη.

Ὅταν εἰποῦμ' ταπεινοὶ
σ' ἐκείνους τοὺς φρατέλους:
τὸ θέλημά σας ἄς γενῇ
καὶ πάρει 'ἐπὶ τέλους
ἐκεῖνο ποῦ γυρεύετε,
κι' ἄς πάη νὰ κουρευέται.

Ὅταν 'πῆς' ὅτ' ὄν Τζιολιτί,
φοβερὸ φαρμακομῆτη,
κι' ὅταν 'πῆς τοῦ Τζουλιάνου,
ποῦχει μῦτο πελεκάνου:

Ἐμεῖς φίλοι, σ' ὅ, τι λέτε
πάντα σκύβομε κεφάλι,
κι' ἂν τὰ Γιάννενα βολέτε
πάρτε τα κι' αὐτὰ... χαλάλι.

Ὅταν μὲ γεναίους οἰστρους,
μὲ βιολιά καὶ μὲ σαντούρια
ἐξυμνοῦμε, βρὲ κασιδί,
κάτι ξωτικούς Μινίστρος,
ποῦ γκαρίζουν σάν γαϊδούρια
ξαπλωμένα' ὅτ' ἔρασιδι.

Ὅταν κἀνης διαχύσεις
τοῦ Κιμεάλ, καὶ τὸν ἀφήσης
'σὴν ξεσκαλωμένη γῆ
ν' ἄρχη καὶ νὰ βασιλεύη,
κι' ἄπ' ἔδω κι' ἔκει νὰ κλέβη
καὶ νὰ πλαταικολογῇ.

Ὅταν φέρεσ' εὐγενής
κι' ὅταν διόλου δὲν φανῆς
'ὅτ' ἔχει σου γκαμήλα.

Κι' ὅταν, φίλε τραγογένη,
τοῦ Μπολετινάτ' σ' εὐφραίνῃ
μυρωδάτη βαρβατίλα.

Ὅταν πόδι δὲν πατῆς,
ὅταν παύσης νὰ ζητῆς
καὶ δὲν ἔχεις ἀξιώσεις.

Κι' ὅ, τι πῆρες μὲ θυσαίς,
μόχθους κι' αἱματοχυσίαις,
ἀξιοπρεπῶς τὸ δώσης.

Ὅταν κύψης τὸν ἀχένα,
Περικλέτο, ὅτ' ὄν καθένα
καὶ ὅτ' ἔστιν κάθε μοιρασιά.

Κι' ὅταν μὲ φιλοφρονήσεις
'σὴν Εὐρώπη παραιτήσης
καὶ τὰ δόλια τὰ νησιὰ.

Ὅταν, φίλε Περικλέτο, καθὸ σόφρων κι' εὐπειθής
πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὴν τύχην τῶν νησιῶν ἐμπιστευ-
[θῆς,
κι' ἄς ἀποφασίσουν τοῦτοι, ποῦ τὰ πάντα κυβερνοῦν,
κι' ὅ, τι θέλουν ἄς τὰ κάνουν, κι' ὅ, τι θέλουν ἄς γενοῦν.

“Όταν πῆς σ’ τὴν Βουλγαριά, ποῦ στὸν κόσμο φιλενάδα
σάν και τούτη δὲν ξανάδα:
πάρε τὸνα, πάρε τάλλο,
τὸ μικρὸ και τὸ μεγάλο.

Πάρ’ ἐκεῖνα, πάρε τοῦτα,
νὰ βαροῦμε τὰ λαγοῦτα.
Πάρε Σέρραις και Καββάλα
και Νιγρίταις και Παγγατα,
δμως πάρε κι’ ὅλα τ’ ἄλλα,
ποῦ νομίζεις ἀναγκαῖα.

Τι χαρά μας κι’ εὐτυχία
νὰ κοπιήσης κι’ ἔδω πέρα
γιὰ νὰ γίνῃ συμμαχία
μυριάκις στενοτέρα.

“Ό, τι θέλεις χάρισμά σου
κι’ ἐμεῖς πάντοτε σιμά σου
μὲ φίλιαν ἀκραιφνή.

Κι’ ἔλα κλείσε μας’ στὸ σπητι
τοῦ Ζωρξή Δρομοκατή,
ποῦναι κάτω’ στὸ Δαφνί.

“Όταν προπατόρων θήκας
λησμονήσης, ἀδελφέ μου,
κι’ στὰν και μετὰ τὰς νίκας
τοῦ περιφανοῦς πολέμου
στάσιν ἀψογον καθ’ ὅλα δεξωμῶν σάν νουνεχεῖς
τῆς τρεχούσης ἐποχῆς.

“Όταν θέλεις εὐπειθῆς
εὐμενεῖας νὰ κερδίσης
και κανένα προσπαθῆς
νὰ μὴν τὸν κακοκαρδίσης.

“Όταν γίνουν, παρλαπία,
τοῦτα κι’ ἄλλα, ποῦ δὲν εἶπα,
τότε κρᾶνῃ δὲν θὰ βλέπης, Ἄρη περικεφαλαίας,
τότε φθάνει μιά χαρά
κι’ ἡ λευκὴ περιστερὰ
μὲ τὸν κλάδον τῆς ἑλαίας.

Τότε πρέπει νὰ πιστεύσης
δτι γρήγορα θὰ γίνῃ
μία διαρκῆς εἰρήνη
δίχως διαπραγματεύσεις.

II.— Πάψε, ξύλινο κεφάλι,
και μὲ τοῦτα ποῦ μου λές
ἀνω κάτω τῆς χολαῖς
μοῦ τῆς φέρνεις τώρα πάλι.

“Εμεῖς δμως καθενός, ποῦ μᾶς γίνεται τοιμποῦρι,
θὰ τοῦ ποῦμε νέτα σέτα
πῶς θ’ ἀστράψῃ μαγαγονέτα,
θὰ τοῦ δώσωμε σ’ αὐτή, θὰ τοῦ σπάσωμε τὴ μούρη.

“Ό, τι θέλουν δὲν θὰ γένη,
κι’ ὁ Διάδοχος πηγαίνει
μὲς’ στὰ χόματά μας τᾶγα,
ποῦ καρδιαῖς τὸν λαχταροῦν
κι’ ἀδελφοὶ τὸν καρτεροῦν
μ’ αἵματοβρεγμένα βᾶγα.

Και ἴσῃν Κορυθα δὴ πάη, ποῦ καθὼς μᾶς λέν πολλοὶ
προσφιλεῖς μας Ἴταλοί,
εἶναι κέντρον ἀπὸ χρόνια
τῆς Ἀλβανικῆς παιδείας,
τῆς ἀφθίτου κ' αἰδίας,
ποῦ χορταίνει μακαρόνια.

Ἄνευρέθῃ δὲ καὶ μίᾳ
Ἀλβανῶν Ἀκαδημία
σὺν κ' αὐτῇ τῶν Ἀθανάτων.

Καὶ διδάσκει ἔκει πέρα
κάθε τέχνη νεωτέρα
τῶν πλιαταικολογημάτων.

Τί λογάδες Ἀλβανοὶ
κ' ἀπὸ γράμματα πλημύρα,
ποῦ μὲ χάσκον μένεε στόμα.

Καὶ πλουσιῶς ἀφθονεῖ
Λιάπηδων λογίων ψεῖρα,
Γκέγκηδων λογίων βρῶμα.

Β.

Φ. — Κι' ὅ Στρατηγὸς Ἀμέλιο δὲν παύει νὰ κορώνῃ
κ' ἀπογραφεὶ σκορόνει,
καὶ τοὺς Ροδίους Ἴταλοὺς γυροεῖ, νὰ τοὺς βγάλῃ
κ' ὅλοι τοῦ λένε: Στρατηγὸς, κἀνὰ νὰ ζήσης κ' ἄλλῃ.

Ξέρεις πῶς οἱ φρατέλοι μας, ποῦ κάνουν τοὺς τρα-
[νοῦς,
ἐπήγαν γιὰ κατάκτησι καὶ ἴστους Ἀβησσυνοὺς,
κ' ἔκει τοὺς βρῆκαν συμφροαῖς, ὅπου καθεὶς τῆς ξέρει,
κ' ἂν θέλῃς ῥώθησε γι' αὐταῖς τὸν δόλοιο Βερατιέρῃ.

Γνωρίζεις βέβαια καὶ σὺ πῶς ἔχουνε μανία
μὲς ἴσῃν Ἀβησσύνια
τῶν πολεμίων, Περικλῆ, νὰ κόβουν τἀμελέτητα,
καὶ θεωροῦνται λάφυρα πόλεμιον ἀπαράιτητα.

Ξέρω πολλοὺς ἀποκοπὴν τοιαύτην ὑποστάντας,
μὰ καὶ γιὰ τὸν Ἀμέλιο, τῆς Ρόδου τὸν ἀσίκη,
μὲς ἴστα πολλά περιεργα μοῦ γράφουν ἐκ τῆς Τάντας
πῶς ἐπαθε ἴσῃν Ἄδουα τέτοιο μασκαραλῆκ.

Ὅμως αὐτὸ τὸ κόψιμο, καὶ μὲνε Περικλέτο,
δὲν τῶδα μὲ τὰ μάτια μου, μήτε τὸ βεβαίονω,
μήτε μορεῖ νὰ πιστευθῇ, καὶ μᾶλλον ὑποθέτω
πῶς ἴσως νὰ τοῦ τῆβγαλε κανέννας ἀπὸ φθόνο.

Π. — Δὲν ἴντρέπσαι, ξετοίπωτε;
ποῦ νῦν αἰδημοσύνη;
ἐν τοῦτοις ἄμοις τίποτε
δὲν λὲς γιὰ τὴν Εἰρήνη.

Φ. — Ὅταν μετὰ τῶν ἀγώνων
τὰς θυσίας, ἀδελφέ μου,
σ' ἐπαρκεῖ νὰ μείνης μόνον
μὲ τὴν δόξα τοῦ πολέμου,
τότε σοῦτα καὶ σοῦ λέω πῶς Εἰρήνη θὰ φανῇ
καὶ πολέμιος καθέννας πρῶτος φίλος θὰ γενῇ.

Σύμμαχοι μᾶς πολεμοῦ,
μὲ συμμαχοὺς πολεμοῦμε,
ποῦ πολὸ μᾶς ἐκτιμοῦν
καὶ πολὸ τοὺς ἐκτιμοῦμε.

Καὶ τραβοῦμε κάθε τόσο τῶν παθῶν μας τοὺς ταρῶ-
καὶ μ' ἐκείνους πολεμεί, [χοῦς
ποῦ μᾶς ἔχουνε συμμαχοὺς
καὶ τοὺς ἔχομε κ' ἔμει.

Ὅλο λόγια ζαχαρένια, φιλοφρονησις καὶ χάδι,
τίποτα δὲν μᾶς χωρίζει,
κ' ὅ Σαβῶφ μᾶς φοβερίζει
πῶς θὰ μῆτ' ἴσῃν Ἀθήνα κ' ἔνταυτ' ἰστὸ Βελι-
γιάδι.

Τέτοια κ' ὅ Σαφκὲν ἐβρόα, μὰ τὸ τουρωλῶτο τοῦ φέσι
ὁ καθεὶς γνωρίζει τώρα ποῦ κατήγησε νὰ πέση,
κ' ἴσως εἶσι καταντήση μὲ τὸ διάβα τοῦ καιροῦ
καὶ τὸ δοξαστὸ καλπάκι τοῦ Σαβῶφ τοῦ τρομεροῦ.

Γ.

Π. — Ἐνθ' τέτοια μοῦ μιλεῖς
Ξαναβλέπω ἴστα Ἀθῆνας
τόσους τόσους προσφιλεῖς,
ὅπου δὲν τοὺς εἶδα μῆνας.

Καὶ ξαναβλέπω μὲ χαρὰ τὸν Νίκο τὸν Δουμητῶτη...
μὰ Φῆμη τραγουδεῖ πολλὰ γι' αὐτὸν τὸν στρατιώτη,
Μακεδονία κ' ἴσῃν Ἰππειοὺς σαλπίζει κ' ἔξυμνεῖ
μᾶς μεγαλότολμης καρδιᾶς παλληκαριὰ σεμνή,
ποῦ τὴν ἔγνωζον Γιαννιτωδῶν, Σαρανταπόρον μᾶ-
[χαις,
κ' ἴσῃν κορυφαῖς τῶν Μπιζανῶν καὶ τῶν Αὐθῶν [χαις,
[χαις,

κ' ἴσῃν παιδιὰ πολέμησαν μὲ τοῦτον ἐκεῖ πέρα
καὶ τοῦ πολέμου τὴ φραγὴ τὸν εἶχαν σὺν πατέρα.

Καὶ τότε πρὶν ἀκόμη τὸ γένος σηκωθῇ
ὡς κατετὰν Ἀμόντας πῆγε νὰ κτυπηθῇ
μὲ τωρινοὺς συμμαχοὺς, κ' ἔκει γεμάτα θάρρους
ἴβροντήσαν τᾶματά του,
κ' ἔπερσσε κ' ὅ Χρῶς
πολλαῖς φοραῖς μ'προστά του.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἰστὸς ἐν Ἀμβέρση φοιτητάς,
κλεινῆς Πατριῶς ζηλωτάς,
στέλλει κ' ὅ γέρο-Φασουλῆς θεορὴν εὐχαριστίαν,
καὶ νοῦ, ψυχῆς καὶ σώματος τοὺς εὐχετ' εὐρωστίαν.

Λεωνίδα Πί Κωστήκη, ἐπιστήμονος τὰ μάλα,
Φροντιστήριον σπουδαῖον, ποῦ πρωτεύει μῆσα ἴσῃν
[ἄλλα.

Εἰς αὐτὸ διδασκαλία νομικῶν καὶ δικηγόρων
καὶ προπῶνις μεγάλη γιὰ πτυχία διδασκῶρον.
Φροντιστήριον τρώνει πρὸς ἐξάσκησιν σπουδῶν...
αἰῶν δέκα, ἴστου Ἁγίου Κωνσταντίνου τὴν δόδον.

Λεωνίκομ Δωδεκανήσων Γερασίμου τοῦ Δρακίδη,
ποῦ μεστὸν φιλοπατριὰς
ἀκριβεῖς πληροφορίας
περὶ τῶν νοσιῶν μᾶς δίδει.

Ἄβραμοπούλου καὶ Λουμητῆ τὰ παγωτὰ καὶ πάλι
παράποτε περίφημα κ' ὅ Φασουλῆς τὰ ψάλλει,
κ' ἔφετος τοὺς εὐχαριστεῖται τοῖστέιλαν καμπόσα
κ' ἔδρόσιαν τῶν φίλων του καὶ τὴν δική του γλῶσσα.